

Martti Vuorinen

AMATÖÖRIT

Amatöörit

Martti Vuorinen (s. 1980) on Helsingissä asuva lauluntekijä ja musiikkituottaja. Hänen tekstejään on julkaistu mm. kirjallisuuslehti Lumoojassa. *Amatöörit* on hänen ensimmäinen novellikokoelmansa.

MARTTI VUORINEN

Amatöörit

Novelleja

© 2018 Martti Vuorinen

Taitto: Books on Demand

Kansi: Kalle Pyyhtinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80121-1-5

Sisällysluettelo

KEVÄT	6
LUPAUS	14
ALOPEKIA	20
LEIPÄ	25
KAVERIN LUONA	32
ILMAPALLO	37
PÄTKII	43
AMATÖÖRIT	51
SIIVOUS	58
BOOM BAR	63
SUPERKUU	69
MUUTTO	75
TESSU	81
ROGER WATERS	88
JOULUJUHLA	94

KEVÄT

Huomasin huhtikuun ensimmäisenä sunnuntaina, iltapäivällä kun olin lähdössä lenkille, että pihassa oli lippu vedetty puolitankoon. Pohdin, kukakohan oli kuollut – talossa asui useita vanhempia pariskuntia. Olin 34-vuotias ja mahdollisesti talon nuorin asukas, mutta en tuntenut heistä ketään enkä ajatellut asiaa silloin sen enempää. Kiristin juoksukenkien nauhat ja aloin hitaasti hölkätä metsäpolulle päin. Oli aurinkoista ja kinokset sulivat kovaa vauhtia.

Seuraavana iltana ovikello soi. Nousin sohvalta jolle olin töistä tultuani torkahtanut, korjasin tukkaa, selvitin kurkkuani ja menin avaamaan oven. ”Anteeksi että häiritsen”, sanoi kuusitai seitsemänkymppinen harmaa nainen, jonka silmät olivat vahvojen lasien takana väsyneet, punaiset ja turvonneet. ”Anteeksi mutta kukaan muu tässä kerroksessa ei vaikuta olevan kotona. Minun isäni kuoli toissapäivänä.”

Sanoin että otan osaa. En osannut sanoa muuta, olin vieläkin unenpöpperössä. Odotin kun nainen veti hieman nyyhkäisten henkeä ja jatkoi: ”Kun hänellä on kissa. Tuossa vastapäisessä asunnossa. Lensin tänne tänään Tukholmasta, mutta minun on lennettävä takaisin jo illalla. Tyttäreni on sairaa-

lassa. Voisitteko mitenkään käydä syöttämässä kissaa aamuisin ja iltaisin? Inhottaa pyytää näin tuntemattomalta, mutten keksi tähän hätään muuta, en tunne täältäpäin ketään. Ihan vain vähän aikaa, keksin kyllä jonkun järjestelyn mahdollisimman pian.”

Pohdin asiaa hetken. Sitten suostuin. Vaihdoimme puhelinnumeroita, sain avaimen ja kävimme vanhuksen huoneistossa katsomassa kissaa jonka nimi oli Laikku.

Naisen lähdettyä ihmettelin miksi olin suostunut niin nopeasti. Ehkei minulla toisaalta ollut sen kummempaakaan tekemistä. Suurin osa vanhoista kavereistani oli tullut Ullan kautta, ja samat kaverit olivat viidentoista vuoden tuntemisen jälkeen lähteneet Ullan mukana. Töissä juttelin enimmäkseen Jannen kanssa, lähinnä koska hän istui samassa huoneessa, mutta vapaa-aikani kului yksin lähimaastossa lenkkeillessä ja telkkaria katsellen.

”Hassua”, nainen sanoi puhelimessa seuraavana iltana, ”- isän asunto oli aivan siisti. Aivan kuin hän olisi siivonnut sen varta vasten. Ainoastaan puurokattila oli likainen, mutta sekin oli laitettu tiskialtaaseen likoamaan. Lääkäri kertoi että isä oli tullut taksilla Meilahden päivystykseen. Hän oli ilmoittautunut vastaanottoon, vaikuttanut kaikin puolin hyväkuntoiselta ja häneltä kysyttiin tiskillä, eikö hän voisi odottaa maanantaihin ja soittaa omalääkärilleen. Mutta hän oli vastannut sihteerille että hän tuli kuolemaan. Voitteko kuvitella! Sihtööri oli naurahtanut vitsille. Lääkäri

kutsui isää tunnin päästä vastaanottohuoneeseen, mutta kukaan odotustilassa ei vastannut. Vasta myöhemmin illalla eräs hoitaja oli huomannut vanhuksen joka nukkui odotushuoneen penkillä. Kun hän meni herättämään isää, isä oli kuollut. Hän oli terve kuin pukki!”

Kuuntelin naisen tarinaa. Se kuulosti uskomattomalta. Olin kyllä huomannut että vanhuksen asunto oli hohtavan puhdas. Olohuoneen pianon kansi kiils. Kristallikruunu kimalsi katossa. Olen aika huolellinen ja pidän puhtaudesta, joten huomaan sellaiset asiat. Siksi en koskaan ottaisi lemmikkiä, enkä aikoinaan suostunut kun Ulla olisi halunnut koiran.

Viimeisinä aikoina riitelimme Ullan kanssa paljon. Olen itse hiljaisempi ja pyysin häntä olemaan hiljempaa naapureiden takia. Se vain ärsytti hänet suurempaan raivoon. Siitä on nyt puoli vuotta – olin pitkään sairaslomallakin, monta kuukautta, asiat olivat vähän sekaisin. Mutta en enää toivo Ullalle mitään erityistä. En pahaa enkä hyvää.

Seuraavana iltana nainen kiitteli minua vuolaasti toisessa päässä, kun vakuutin että kaikki oli ensimmäisenä aamuna mennyt kissan kanssa niin kuin pitikin. Se oli syönyt kaiken ja olin muistanut vaihtaa veden.

Viikkoa myöhemmin ”järjestelystä” ei kuulunut vielääkään. Mutta nainen soitteli melkein joka ilta, pyyteli anteeksi, kyseli kissasta ja puhui. Kerran hän purskahti itkuun puhuessaan tyttärestään. Tytär oli neljättä kertaa vierotuk-

sessä, oli repsahtanut viikkoa ennen kuin naisen isä kuoli ja oli ilmeisesti aika huonossa kunnossa. Olin toisessa päässä hiljaa.

Jälkikäteen toivoin että olisin osannut sanoa jotain lohdutavaa, tai edes sen ettei minua haitannut käydä syöttämässä kissaa. En välitä lemmikeistä, mutta se kissa ei häirinnyt mitenkään. Menin asuntoon aamulla ja illalla, kaivoin kissanruokapurkin kaapista ja kaadoin sen kuppiin, jonka ensin pesin. Sitten vaihdoin vesikuppiin veden. Hiekat vaihdoin vain iltaisin. Se oli helppoa, eikä siitä ollut vaivaa.

Yhtenä iltana jäin asuntoon pidemmäksi aikaa. Ihailin miehen olohuonetta – hetken aikaa mietin että puhuin Ullalle juuri tällaisesta aikoinaan, ennen kuin kaikki muuttui. Lösähdin istumaan isoon ja kuluneeseen nahkaiseen nojatuoliin joka oli käännetty isoa kulmaikkunaa päin. Nostin jalat rahille ja olin vain. Mietin mitä vanhus oli mahtanut miettiä siinä istuessaan.

Silloin huomasin kirjahyllyn päällä viskipullon. Mielijoh-teesta nousin ylös, etsin keittiön kaapista lasin ja kaadoin siihen muutaman sentin. En ymmärrä viskeistä mitään, ja tämä oli muutenkin ensimmäinen huikka melkein puoleen vuoteen. Istuuduin takaisin tuoliin ja siemaisin lasista. Jonkun ajan päästä tunsin viskin koko ruumiissa. Suljin silmät.

En koskaan lyönyt Ullaa. Kerran tosin löin nyrkkini seinään hänen päänsä viereen. Sen jälkeen Ulla sanoi aina pelkäävänsä minua, kun tuli riitaa. Tunsin että hän lipuu pois päin enkä voi tehdä mitään mikä toisi hänet takaisin. Kun olin pieni, rakensin isän kanssa lautan. Kerran kun airo tippui rantaveteen, kävin mahalleni ja yritin käsilläni soutaa lähemmäs sitä. Mutta lautta ei liikkunut mihinkään ja airo kellui kauemmas ja kauemmas.

Sen yhden lyönnin jälkeen rystyset olivat kipeät monta viikkoa ja koko kämmenselkä mustui. Kävin näyttämässä sitä työterveyslääkärille, valehtelin että se oli jäänyt oven väliin. Oikean keskisormen rystyessä näkyy vieläkin pieni jälki.

Nainen soitteli ja puhui, puhelut kestivät parina iltana melkein tunnin. Olin itse enimmäkseen hiljaa, mutta minulla ei ollut tylsää eikä kuunteleminen tuntunut pahalta. Istuin sohvalla työpäivän jälkeen ja kuuntelin hänen ääntään.

Hän kertoi kasvattaneensa tytärtään yksin siitä lähtien kun oli eronnut tämän isästä tytön ollessa kaksitoista. Mies oli perustanut uuden perheen ja tavannut tyttöä sen jälkeen vain pari kertaa vuodessa. Hän pohti, johtuiko tyttären huumeongelma erosta. Hän puhui myös omasta isästään. Hän sanoi tunteneensa syyllisyyttä siitä ettei ollut käynyt Helsingissä kovinkaan usein sen jälkeen kun miehen vaimo – hänen äitinsä – kuoli keuhkosityöpään. Mutta he olivat kuitenkin soittelleet viikottain, isä oli tuntunut terveeltä ja teräväpäiseltä ja sanonut pärjäävänsä hyvin.

Martti Vuorinen

AMATÖÖRIT

Vilkaisen puhelinta. Kello on vähän vaille
neljä iltapäivällä, painostavan kuuma.
Laitan aurinkolasit päähän. Tiedän että
olen kännissä mutta ei tunnu siltä. Mietin
risteilyä, sadetta ja merelle tuijottavia
ihmisiä. Ja muitakin ihmisiä. Tuntuu
vähän kuin olisin unessa.

